

Patimile lui Năstase

VOCEA VÂLCII

Ca unul care am văzut oameni în stare de stress post traumatic după venirea din misiuni de război sau, în filme, a prizonierilor capturați ce se așteaptă la o execuție iminentă, pot spune că privirea acestuia a căpătat caracteristici asemănătoare: o privire lașă, sfredelitoare și temătoare, în același timp. O mască un pic hidoasă a fricii și coșmarurilor prin care a trecut atunci când a aflat verdictul procesului. Asta explică și gestul cu împușcarea. În privirea lui se vede acum o stare permanentă de vigilență, specifică PTSD-ului (post-traumatic stress disorder), departe de acel Năstase bonom, jovial, superior, curtant, stăpân pe limbajul corpului și cuvintelor. Cele spuse mai sus justifică de ce a fost nevoie de o recuperare psihologică de o lună de zile. Și îl înțeleg perfect. E tipul care a suferit enorm prin pierderea prestigiului și a umilinței supreme suferite. La Năstase nu văd ca răzbunarea să-l macine, ci doar o dorință de a reveni pentru a-și spăla rușinea suportată. Un grăunte de răzbunare poate avea orice om, dar la Bombonel este minor în comparație cu dorința de a câștiga la CEDO onoarea pierdută.

Ar fi banal să pun întrebarea: – ce se întâmpla unui român necunoscut dacă scotea pistolul într-o situație asemănătoare? Puțină decență nu i-ar strica. Se plânge de justiție, dar să nu uităm că vorbim de omul care a condus Balaurul, organizația care a controlat justiția. Nu-și dă seama că poziția de nesătul șef e vânată și chiar și ai lui se săturaseră de firimiturile tot mai mici pe care le lăsa în urmă? E un

infractor de drept comun care s-a bucurat de privilegii. Să mulțumească lui Dumnezeu dacă rămâne cu atât și să stea acasă.

Justiția trebuie neapărat să demonstreze Europei că începe să iasă din tenebrele mafiei. Speranța într-o justiție echilibrată, dreaptă, încă nu a dispărut, cu toate aceste arestări chiar și din rândul lor, al judecătorilor, procurorilor, avocaților, grefieri, etc. ... Sper să se facă dreptate, dar mai ales să se recupereze prejudiciile. Asta ar fi cel mai benefic. Că-l bagă înapoi după gratii sau nu, oricum, Năstase e compromis atât ca om cât și ca politician. Oare cum i-ar sta, acum, la catedră, domnului profesor de drept, cu tinicheaua de coadă și fularul buclucaș, care face să se vindece orice rană, nelăsând nici cicatrice? În ceea ce privește umilința pușcăriei, trebuia să se gândească la asta înainte de a demara jaful avuției țării. Personal m-aș bucura dacă l-aș vedea că regretă răul pe care l-a făcut acestui popor, însă mă îndoiesc că va regreta vreodată, așa că va mai avea parte de patimi. Când va avea necazuri mari, ar trebui să se gândească la blestemul lui Zamolxe...

ROMEO POPESCU